

Neodvratná překážka, ospravedlňující odpor proti rozsudku vynesenému v nepřítomnosti obžalovaného (§ 427, odst. 3 tr. ř.), nesmí tímto býti, byť i z nedopatření zaviněna.

Usnesení, zamítající návrh obhájcův na odročení hlavního přelíčení, konaného v nepřítomnosti obžalovaného, za účelem jeho výslechu, není s to opodstatnití zmatek § 281 č. 4 tr. ř.

Posavadní zachovalost nezajišťuje odsouzenému o sobě podmíněného odsouzení.

14/20

(Rozh. ze dne 17. února 1920, Kr II 19/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání odpor obžalované proti rozsudku krajského soudu ve Znojmě, vynesenému v její nepřítomnosti, jímž uznána vinnou zločinem krádeže dle § 171 a 176 II b) tr. z., a, zavrhnuv její zmatečnou stížnost, nevyhověl ani odvolání do výroku o trestu, pokud zamítnut návrh obhájcův na podmíněné odsouzení.

Důvody:

Obžalovaná E. M. odůvodňuje odpor podaný proti shora uvedenému kontumačnímu rozsudku tím, že, jsouc v den hlavního přelíčení na cestě k soudu, vstoupila v železniční stanici Š. omylem do vlaku, který jel opačným směrem. Nehledíc k tomu, že obžalovaná toto své tvrzení ničím neprokázala, nelze ve faktu jí uvedeném spatřovati neodvratnou překážku ve smyslu § 427 odst. 3 tr. ř. Spočíváť ustanovení toto na tomže právním základě jako předpis § 364 č. 1 tr. ř., následkem čehož není tu vzhledem k tomu, že obžalovaná zmeškala hlavní přelíčení svou vlastní vinnou, podmínek, za kterých by dle § 427, odst. 3 tr. ř. bylo lze odporu vyhověti. I bylo jej jako bezdůvodný odmítnouti. Důvod zmatečnosti podle § 281 č. 4 tr. ř. shledává zmatečnou stížnost v tom, že nalézací soud zamítl návrh obhájce učiněný v nepřítomnosti obžalované při hlavním přelíčení, aby přelíčení toto bylo odročeno za účelem jejího osobního výslechu. Stížnost má neprávem za to, že tu jde o návrh podle č. 4 § 281 tr. ř. Dle druhého odstavce § 427 tr. ř. jest ponecháno volnému uvážení nalézacího soudu, zdali nepřítomnost obžalovaného při hlavním přelíčení není na překážku, aby věc byla úplně uspokojivě objasněna, a zdali tedy lze hlavní přelíčení provést i za nepřítomnosti osoby obžalované. Poněvadž dotyčné usnesení nalézacího soudu — na rozdíl od ustanovení prvního odstavce § 427 tr. ř. — nepodléhá sankci zmatečnosti a může se státi i bez všelikého návrhu, jest zřejmo, že odmítnutí obhájcovu návrhu, jak byl nahoře uveden, nelze posuzovati s hlediska důvodu zmatečnosti č. 4 § 281 tr. ř., a jest proto zmatečnou stížností podaná v tomto směru neopodstatněna. — Pokud jde o zamítnutí návrhu obhájcovu na podmíněné odsouzení obžalované, dlužno poznamenati, že podmíněný odklad přisouzeného trestu nebyl zákonem míněn jako pravidlo při osobách, které až do svého odsouzení byly zachovalé. Odklad trestu jest vždy jen výjim-

kou, přípustnou pouze tam, kde jej odůvodňují v á ž n é d ů v o d y. Soud jest povinen uvážit vše, co s vinníkem a jeho činem byt i vzdáleně souvisí, tedy nejen dosavadní způsob jeho života, pohnutky jeho činu, způsob jeho provedení, chování se obžalovaného po skutku, hlavně snahu, škodu podle sil svých napravit a podobné. Odepřel-li nalézací soud, maje na zřeteli tyto okolnosti, obžalované podmíněný odklad trestu, nelze výrok tento shledati neodůvodněným, při čemž netřeba ani zvláště zdůrazňovati, že nebylo nutno, aby soud nalézací byl obžalovanou viděl a slyšel, ježto dle toho co bylo právě řečeno nerozhoduje o přesvědčení soudu v tom směru, zda odsouzený povede pořádný život (§ 1 zák. ze dne 18. října 1919 čís. 562 sb. zák. a nař.), osobní dojem, který obžalovaný na soud učinil. Odvolání jest tedy v tomto směru neopodstatněno.

Čís. 137.

Pro výši škody z majetkového deliktu nejsou výlučně rozhodny úředně stanovené ceny, nýbrž též konkrétní hospodářské a jinaké poměry poškozeného.

(Rozh. ze dne 19. února 1919, Kr I 513/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Viléma K. a Arnošta S. do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. srpna 1919, jímž byli uznáni vinnými Vilém K. zločinem dílem dokonané, dílem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II. a), c) tr. z. a Arnošt S. zločinem krádeže dle §§ 171, 174 II. a), c) tr. z., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že oba obžalovaní měli býti odsouzeni pouze pro přestupek krádeže, nikoliv pro zločin, poněvadž celková hodnota odcizených věcí u žádného z nich nepřevyšuje zákonné hranice zločinu (50 K). Správně uvádí stížnost, že při zjištění hodnoty odcizených věcí dlužno přihlížeti ku zmenšení jmění, jehož dozal majitel odcizených věcí tím, že je ztratil, a ke škodě, která ho bezprostředně stihá. Nesprávně a nedůsledně má však stížnost za to, že v přítomném případě neměl soud přihlížeti k tomu, kolik musil obžalovaný vynaložiti, by si od obce zjednal náhradu za odcizené brambory, poněvadž prý si sám ukradené brambory vypěstoval a má nárok jen na náhradu úředních cen maximálních. Stanovisko rozsudku by prý vedlo k tomu, že by bylo nutno přihlížeti i k cenám placeným v obchodě pokoutním. Pokud jde o chléb, poukazuje stížnost na to, že poškozený je pekařem, a, že nejvyšší cena za chléb, v níž zahrnut jest již výdělek pekařův, obnáší za bochník 1 K 30 hal. Dle výpočtu zmateční stížnosti činí hodnota odcizených věcí u obžalovaného Viléma K. za 60 kg bramborů po 28 h 16 K 80 h, za 11 chlebů po 1 K 30 h, 14 K 30 h, za půl kg kvasnic 3 K 30 h, — úhrnem 33 K 40 h, u obžalovaného Arnošta S. za 60 kg bramborů po 28 h 16 K 80 h, za 9 chlebů 11 K 70 h, úhrnem 28 K 50 hal. Stížnost není oprávněna. Závisí-li zločinná kvalifikace krádeže